

HỒI 308

Tống Gia Sơn Thành

Cảnh quan bên trong và bên ngoài Tống Gia Sơn Thành mang lại cho Khấu Trọng hai cảm giác hoàn toàn khác nhau, nếu bên ngoài làm gã nghĩ đến chuyện công thành phá lũy, thì bên trong lại khiến gã liên tưởng tới hòa bình và yên tĩnh.

Trong thành có mấy trăm căn nhà, nối với nhau bằng mười mấy con đường lớn lát đá xanh, đặc sắc nhất là sơn thành được xây dựng theo thế núi, tầng tầng lớp lớp, các tầng đều có thạch cấp và dốc dẫn lên, rất tiện cho người và xe ngựa đi lại.

Hai bên đường trồng cây hoa um tùm, lại dẫn nước từ trên núi xuống thành suối chảy róc rách, bên trên có cầu nhỏ bắc qua, không gian rộng rãi thoải mái, tựa như một hoa viên trên núi vậy.

Các kiến trúc chủ yếu tập trung ở bình đài có chu vi chừng hai dặm trên tầng thứ chín, lầu son gác tía, kiến trúc thanh nhã, dùng gỗ và đá xây thành, tất cả đều toát lên khí phái mạnh mẽ của văn hóa phương Nam, càng làm người ta cảm nhận được địa vị quan trọng của Tống phiệt đối với hình thế cả phương Nam.

Khấu Trọng theo Tống Lỗ và Tống Trí đi qua đình đài lầu các, hoa viên, đến bên ngoài cửa Ma Dao Đường ở sâu tận trong cùng sơn thành.

Tống Trí dừng bước nói: "Hai người chúng ta có nên cùng Thiệu soái vào gặp đại huynh không?".

Tống Lỗ thở dài nói: "Chắc đại huynh chỉ muốn gặp một mình tiểu Trọng thôi!".

Tống Trí gật đầu cười khổ.

Khấu Trọng ngây người nói: "Lỗ thúc và Trí thúc có phải sợ phiệt chủ sẽ lấy tiểu đệ ra thử đao không?".

Tống Trí lo lắng nói: "Thử đao là chuyện đương nhiên. Vấn đề là huynh ấy có hạ thủ giết người không... theo quan lệ thì người nào bị khắc tên lên đá mài đao, cuối cùng đều thành quỷ dưới lưỡi đao của huynh ấy cả,".

Khấu Trọng không hiểu hỏi: "Tại sao người đột nhiên phải giết tiểu diệt? Giết tiểu diệt thì có lợi gì cho lão nhân gia người chứ?".

Tống Trí nói: "Đại huynh xưa nay hành sự đều rất khó đoán biết, mấy hôm trước huynh ấy âm thầm rời khỏi sơn thành, khi trở về liền khắc tên người lên đá mài đao. Ta đã thử nhiều lần thăm dò, nhưng huynh ấy đều không chịu để lộ chút phong thanh nào, vì vậy chuyện này phải dựa vào vận khí thôi, nếu Thiếu soái muốn rời khỏi đây chúng ta cũng không trách gì người đâu".

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Khấu Trọng này đâu phải hạng rùa rút đầu rút cổ, tiểu diệt đảm bảo sẽ sống trở ra mà uống rượu với hai vị thúc thúc".

Nói xong gã liền ung dung bước vào trong.

oOo

Từ Tử Lăng thản nhiên cười cười: "Lão lão chó nên hiểu lắm, ta chỉ muốn mượn một thanh đao dùng tạm thôi!".

Chúng nhân đều lấy làm kinh ngạc.

"Công đức thiện kỳ sự, tất tiền lợi kỳ khí" - cho dù là đao do cùng một người rèn ra, cũng có sự phân biệt nặng nhẹ khác nhau. Vì vậy người tập võ vô cùng coi trọng binh khí tùy thân bên mình, bởi không trải qua một thời gian dài sử dụng để nắm được đặc tính binh khí, tuyệt đối sẽ không thể phát huy đến cảnh giới cao nhất của võ công và chiêu thức.

Từ Tử Lăng vừa nói sẽ đánh bại Mỹ Cơ Ty Na trong ba chiêu, thế nên chuyện có thể phát huy được đặc tính của binh khí hay không lại càng quan trọng, vậy mà gã lâm trận mới đi mượn lấy thứ binh khí mình không thuận tay, rất có thể là còn chưa biết đặc tính binh khí thế nào thì ba chiêu đã qua mất rồi.

Lâm Lang cỡi thanh đao trên người xuống đưa cho Từ Tử Lăng, nói: "Cung gia xem thanh đao này có dùng được không?".

Hoắc Kỳ Đồng hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là rất bất mãn với hành động này của họ Lâm.

Từ Tử Lăng nhận lấy trường đao, chậm chậm tuốt ra, tay trái cầm võ, tay phải cầm đao, song mục xạ ra những tia nhìn đáng sợ, nhìn chăm chăm vào Hoắc Kỳ Đồng đang đứng bên cạnh Hạ Diệu Doanh, trầm giọng nói: “Bất luận sự tình phát triển thế nào, chuyện của chúng ta cũng không liên quan gì đến Ô Giang Bang. Nếu Cung Thần Xuân này lạc bại bị bắt thì đương nhiên không có tư cách nói gì. Nhưng nếu Cung mỗ may mắn đắc thắng, mà Hoắc Kỳ Đồng người sau này còn đến gây phiền phức cho Ô Giang Bang. Cung Thần Xuân này lập thế ở đây, bất luận sự việc lớn nhỏ thế nào, ta cũng lấy mạng người trước”.

Lúc gã bạt đao, một cỗ kinh khí nóng như lửa từ thân đao toát ra, tựa như cơn sóng ngầm tràn về phía đối phương, cộng với hào tình và lời nói kiên định của gã, sức uy hiếp quả thực vô cùng lớn.

Người đầu tiên đón lấy luồng nhiệt kinh này là Mỹ Cơ Ty Na, rõ ràng là nàng ta chưa từng nghĩ đến chuyện lại có người lợi dụng khí thế bạo để phát ra khí kinh kỳ dị thế này, lập tức không tự chủ được mà lùi ra sau một bước, bạt kiếm thủ thế, đối kháng với luồng đao khí vô hình hữu thực của đối phương.

Hoắc Kỳ Đồng sớm đã bị nhãn thần của gã làm cho khiếp sợ, lại bị đao khí dồn ép, buộc phải thối lui hai bước, nhất thời không dám nói tiếng nào.

Những người khác đều cảm thấy lời nói của Từ Tử Lăng hết sức hợp tình hợp lý, bởi Mỹ Cơ Ty Na là người kế thừa của Hợp Nhất Phái ở Tứ Xuyên, lại là một trong tứ đại đầu lĩnh của Ba Minh, nếu cả nàng ta cũng bại trong ba chiêu dưới tay gã, vậy thì Tứ Xuyên e là chỉ còn một mình Võ Lâm Phán Quan Giải Huy là đủ khả năng giữ mạng cho Hoắc Kỳ Đồng mà thôi.

Nếu Hoắc Kỳ Đồng bất chấp quy củ giang hồ, sính cường đến tìm Ô Giang Bang tiết hận, thì với tác phong công chính vô tư xưa nay của Giải Huy, y cũng tuyệt đối không nhúng tay can thiệp.

Từ Tử Lăng biết mình đã làm Hoắc Kỳ Đồng khiếp sợ, ánh mắt dịch dần sang phía Mỹ Cơ Ty Na, lưỡi đao chỉ vào mặt đối phương.

Chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Đao khí nóng bỗng cuộn cuộn khi nãy đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh, thay vào đó là một luồng hàn khí lạnh lẽo vô tỷ.

Hạ Diệu Doanh giật bắn mình, vội hét lên: “Na nhi lùi lại!” dứt lời phát trần trong tay cũng phát lên.

Lúc này tất cả mọi người đều biết võ công của Cung Thần Xuân cao cường vượt quá dự liệu của Hạ Diệu Doanh, khiến bà ta hoàn toàn mất lòng tin về năng lực đỡ được ba chiêu của Ty Na.

Ty Na tính cách quật cường, nào chịu nhận thua, nghiêng răng nói: "Sự phụ yên tâm!".

Trường kiếm hóa thành muôn ngàn đạo kiếm ảnh, phản khách vi chủ, tấn công, lưới kiếm sáng rực chụp xuống đầu Từ Tử Lăng, uy thế thập phần hung mãnh.

Lấy người khiển kiếm, lấy kiếm kiến địch.

Mỗi động tác, mỗi câu nói của Từ Tử Lăng đều tuân theo pháp chỉ của Dịch Kiếm Thuật, chỉ nội việc bức bách Ty Na chủ động xuất thủ, gã đã bắt được không ít công phu.

Nếu nàng ta giữ nguyên thủ thế, kẻ bại sau ba chiêu rất có thể là gã.

Sự thực thì gã đang dùng thủ đoạn một cách chính đáng.

Khi bạt đao, gã đã sử dụng kinh khí hỏa nhiệt của Trường Sinh Quyết, rồi đột nhiên lại chuyển qua bắt trước Khẩu Trọng, hỏa nhiệt thành hàn, vì thế tuy chưa xuất chiêu, nhưng sớm có thể coi là đã xuất thủ. Nếu Ty Na bại từ lúc giao phong khí thế, gã có thể thừa cơ toàn lực xuất thủ, chỉ cần một đao là đã chiếm được phần thắng.

Ty Na từ đầu đã bị đao khí của gã bức lui một bước, chưa kịp đứng vững thì đao khí đã từ nhiệt chuyển sang hàn, nên lập tức luống cuống tay chân, nếu không phản công thì chỉ còn một con đường thoái lui. So về khí thế, nàng ta đã hoàn toàn lạc bại, đồng thời cũng tự biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của Từ Tử Lăng, mà chỉ hy vọng có thể mượn kiếm pháp linh diệu để qua được ba chiêu hạn định mà thôi.

Cao thủ tương tranh, nếu ý chí bị đoạt, lòng tin bị mất, công lực tự nhiên cũng giảm sút một phần đáng kể, Ty Na chính là đang dần rơi vào cạm bẫy mà Từ Tử Lăng đã tính tâm bố trí từ trước.

Bất luận tài trí hay võ công, khoảng cách giữa hai người đều quá xa.

Hạ Diệu Doanh vùng phất trần lên, lướt tới sau lưng Ty Na, ý đồ gia nhập vòng chiến, nhưng đã chậm mất một bước.

Từ Tử Lăng thối lui nửa bước, thanh đao trong hữu thủ vạch nên một đường cong tuyệt đẹp, chém vào không trung.

Kiểm khí của Ty Na như bị gã hút sạch sẽ, chỉ còn lại tư thế hữu hình vô thực, còn như đang xông vào lưỡi dao gã để tự tử vậy. Hồn phi phách tán, nàng ta vội vàng triệt kiếm thoái lui, bất chấp cả hạn định ba chiêu.

Hạ Diệu Doanh lướt lên thay vào vị trí của Ty Na, phất trần phát tra kinh khí rộn người, phất mạnh vào người Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng thầm kêu may mắn, gã mượn đao để thi triển một loại khí kinh tương tự như Thiên Ma Đại Pháp, không ngờ làm cho mỹ nữ dị tộc này phải kinh hãi thoái lui. Lúc này liếc thấy phất trần quét tới, gã chẳng buồn nghĩ ngợi, lập tức sử ra chiêu Bình Vô Thường Thế trong Huyết Chiến Thập Thức của Lý Tịnh, nhằm thẳng điểm mạnh nhất trong chiêu thức của Hạ Diệu Doanh quét tới.

"Bình!" phất trần của Hạ Diệu Doanh bị một đao tuông chùng như rất tùy tiện của gã quét trúng, tất cả biến hóa tinh diệu sau đó đều bị khóa chặt, tiếp đó là một đao đao khí không thể kháng cự theo phất trần xâm nhập nội thể, khiến bà ta hự lên một tiếng, tuy trong lòng cực kỳ bất phục, nhưng cũng không có cách nào giữ nguyên vị trí, mà buộc phải thoái lui một bước.

Từ Tử Lăng đao thế biến hóa, từ Bình Vô Thường Thế hóa thành thủ thế chiêu cuối cùng trong Huyết Chiến Thập Thức, Quân Lâm Thiên Hạ, công thủ kiếm bị, khống chế đối phương từ xa.

Với công lực của Hạ Diệu Doanh, cũng cảm nhận được nếu còn tiếp tục tấn công, tất sẽ chỉ chuốc lấy kết cục thảm bại nhục nhã, nên đành tiếp tục lùi lại, dập tắt ý định muốn phản công trong đầu.

Song phương khôi phục lại tình thế ban đầu.

Từ Tử Lăng đương nhiên không bức người quá đáng, gã thấy đã đến lúc, bèn ôm quyền nói: "Trận chiến này xem như hòa, Cung mỗ cũng không nắm chắc có thể thắng được Ty Na đương gia trong ba chiêu, chỉ là lợi dụng mấy trò chơi nhỏ ngộ ra được trong nhiều năm tìm tu mạo hiểm một phen mà thôi, có muốn đánh tiếp hay không, chỉ cần Lão lão nói một lời là được".

Những lời này đã đủ giữ thể diện cho đối phương.

Hạ Diệu Doanh đưa mắt nhìn Ty Na rồi dậm chân nói: "Bại tức là bại, không cần người phải nói hộ chúng ta, đi!".

oOo

Khấu Trọng đi qua một đoạn hành lang dài xuyên qua hồ cá vườn hoa, rồi rẽ trái, rẽ phải mấy lần, phóng mắt nhìn quanh, thấy xanh muốt một màu, mỗi bước là cảnh vật thay đổi.

Cuối hành lang là một đỉnh đá nhỏ, ở giữa trung tâm hồ cá, được thành kiêu nổi sang bờ bên kia.

Đầu kia của thạch kiêu có một cửa vào nữa, bên trong là một không gian hoàn toàn khác, cổ thụ cao chọc trời, khí thế uy nghi.

Khấu Trọng đi qua thạch kiêu, qua cánh cửa thì hai, không gian trước mắt chợt mở rộng, ở cuối con đường là một tòa kiến trúc bằng gỗ, một cây cổ thụ cao tới mười trượng mọc giữa sân, tựa như chiếc cột chống trời, tán lá xòe rộng che rợp cả đỉnh viện, hợp thành một thể thống nhất với kiến trúc, tô điểm thêm vẻ hùng vĩ cho nhau, tạo thành một bức tranh đầy thi tình họa ý.

Khấu Trọng cảm thấy vô cùng sáng khoái, đi vòng quanh cây cổ thụ thưởng thức một lúc, mới chậm rãi bước lên thạch cấp tiến vào Ma Dao Đường.

Trong không gian rộng lớn của Ma Dao Đường, một người đang đứng quay lưng ra cửa, trên người không thấy bất kỳ binh khí nào, thân hình thẳng như một cây thương, trên vai khoác trường bào màu lam, dáng đứng hùng vĩ tựa ngọn núi cao, mái tóc dài đen bó lại trên đầu thành một bó, hay tay chấp sau lưng, chưa nhìn ngũ quan cũng đã thấy ỳ toát lên một khí khái coi thường cả thiên hạ.

Hai bên tường mỗi bên treo hơn mười thanh bảo đao hình dáng kỳ lạ. Bức tường đối diện với cửa ra vào đặt một tảng đá lớn cao bằng người, hình dáng như búp măng, đen tuyền bóng lưỡng, làm tăng thêm vẻ kỳ bí của Ma Dao Đường, gây cho Khấu Trọng một cảm giác khó thể hình dung bằng lời.

Con người xưa nay không theo quy tắc lại gan to hơn trời như Khấu Trọng, nhưng đối diện với nhân vật trác tuyệt được xưng là thiên hạ đệ nhất đao này cũng không khỏi sinh lòng kính ngưỡng. Chỉ nghe gã thành thật cúi người thi lễ nói: "Hậu bối Khấu Trọng, tham kiến phiệt chủ!".

Một thanh âm nhu hòa cất lên: "Người đến trễ rồi!".

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Tiểu tử đến trễ?”.

Tống Khuyết quay ngoắt người lại như một cơn gió, lạnh lùng nói: “Người đến trễ ít nhất một năm”.

Khấu Trọng cuối cùng cũng mặt đối mặt với vị cao thủ lưng lầy uy chấn thiên hạ, từ khi xuất đạo chưa từng gặp đối thủ - Thiên Dao Tống Khuyết, người cha trong lòng của gã.

oOo

Lôi Cửu Chỉ đi theo Từ Tử Lăng vào phòng, gã liền tỏ ý bức bối nói: “Lôi huynh theo ta vào đây làm gì?”.

Lôi Cửu Chỉ đóng cửa lại, che chắn ánh mắt của những kẻ tò mò đi qua, rồi bước lại sau lưng Từ Tử Lăng thấp giọng nói: “Tất nhiên là có chuyện cần thương lượng”.

Từ Tử Lăng lạnh lùng: “Ta và Lôi huynh chưa từng có quan hệ gì, sau này cũng không có. Biết điều thì ra ngoài cho ta, bằng không đừng trách Cung mỗ không khách khí!”.

Lôi Cửu Chỉ cười cười: “Cung huynh đừng dọa tại hạ, con người huynh ngoài lạnh trong nóng, lại càng không phải hạng ỷ mạnh hiếp yếu, chỉ cần huynh chịu nghe tiểu đệ nói vài câu, đảm bảo là sẽ thay đổi cách nhìn với Lôi Cửu Chỉ này ngay”.

Từ Tử Lăng quay người lại, gạt đầu nói: “Lôi huynh hãy trở lời ta một câu trước đã, vừa rồi sao huynh lại xuất hiện đứng về phía ta?”.

Song mục Lôi Cửu Chỉ sáng rực tinh quang, trầm giọng nói: “Bởi vì huynh đang đeo mặt nạ do ân sư tại hạ chế ra!”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Lôi huynh đúng là nhãn lực cao minh, không biết ân sư huynh cao danh quý tánh là gì?”.

Lôi Cửu Chỉ nở một nụ cười chua chát, buồn bã nói: “Tuy tại hạ coi Lỗ Diệu Tử đại sư là sư phụ, nhưng người lại không thừa nhận tại hạ là đồ đệ. Nhưng tất cả thành tựu hôm nay của Lôi Cửu Chỉ này đều do người ban cho cả”.

Từ Tử Lăng không chút động dung, chậm rãi nói: “Huynh nhìn thấu tại hạ đeo mặt nạ từ khi nào?”.

Lôi Cửu Chỉ đáp: “Tại hạ cũng chỉ đoán mà thôi. Đôi tai này của tại hạ có thể nói là rất linh mẫn, chẳng những có thể nghe được những sai biệt nhỏ bé trong tiếng hạt súc sắc trong bàn đồ, mà còn có thể nghe tiếng người nói chuyện ở rất xa nữa. Khi phát giác huynh không hề biết Hạ Diệu Doanh đến là vì mình, là tại hạ đã đoán được huynh không phải là Cung Thần Xuân thật, mà sự thực thì võ công của huynh còn cao hơn họ Cung đến trăm lần. Vì vậy tại hạ đã cố ý đi sau lưng huynh, để ý sự khác biệt giữa da cổ và da mặt, lúc ấy mới dám khẳng định huynh đang đeo mặt nạ, mà trên đời này thì chỉ có mặt nạ của Lỗ Diệu Tử đại sư chế ra mới hoàn toàn không có sơ hở nào như vậy”.

Từ Tử Lăng ngồi xuống chiếc ghế cách cửa sổ, thản nhiên nói: “Lỗ tiên sinh chưa từng nhận huynh làm đồ đệ, vậy quan hệ của hai người rốt cuộc là thế nào?”.

Lôi Cửu Chỉ ngồi xuống một chiếc ghế khác, gương mặt lộ vẻ hồi tưởng mông lung, chậm rãi kể: “Đó là chuyện của ba mươi năm về trước, khi đó tại hạ mới chỉ mười lăm tuổi, làm chân chạy việc trong một đồ trường ở Quan Trung. Một hôm Lỗ tiên sinh đến đánh bạc, với đồ thuật cao siêu, người đã thắng một món bạc khá lớn. Lúc ông ấy đi khỏi, tại hạ liền chạy theo sau, khẩn cầu người dạy cho đồ thuật. Ôi, lúc ấy ta còn ngỡ người chỉ là một kẻ đánh bạc có đồ thuật cao minh hơn người khác mà thôi”.

Từ Tử Lăng có thể tưởng tượng ra được phản ứng của Lỗ Diệu Tử, bèn mỉm cười hỏi: “Lỗ tiên sinh trả lời huynh thế nào?”.

Lôi Cửu Chỉ chỉ vào mặt mình nói: “Người tặng cho tại hạ một bạt tai, sau đó cười lớn nói: “những kẻ chỉ muốn cái lợi trước mắt, muốn dùng thuật bịp bợm để làm giàu nhanh thì vĩnh viễn cũng không thể thành cao thủ trong đồ giới, ta đã đánh ngươi, vậy sẽ truyền cho hai chữ pháp quyết để bù lại vậy”.

Từ Tử Lăng lúc này ít nhất đã tin Lôi Cửu Chỉ đến bảy tám phần, bởi đây chính là phong cách nói chuyện của Lỗ Diệu Tử, gã liền hưng phấn hỏi tiếp: “Là hai chữ gì?”.

Lỗ Cửu Chỉ thở dài: “Chính là hai chữ “giới tham”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên phì cười nói: “Lỗ tiên sinh thật tuyệt. Lúc ấy huynh còn nói gì được nữa không?”.

“Lúc ấy tại hạ á khẩu vô ngôn, đâu còn nói được gì nữa, Lỗ sư phụ lại nói tiếp: _ với đồ thuật của ta, muốn thắng cả cái đồ trường ấy cũng dễ như trở bàn tay, nhưng ta chỉ thắng có năm mươi lượng là đã dừng lại, đó chính là giới tham. Chỉ có người không chế được

tham sân thì mới đủ tư cách ăn tiền kẻ khác, vì vậy hai chữ này tuyệt đối không phải hồ ngôn”.

Từ Tử Lăng tưởng tượng ra thần thái lúc đó của Lỗ Diệu Tử, nghĩ lại giờ đây đã âm dương cách biệt, trong lòng không khỏi nhói đau.

Cái chết của Lỗ Diệu Tử không mang lại cho gã nhiều bi thương, nhưng sau này mỗi lần nhớ lại giọng nói điệu cười của lão, gã đều không khỏi cảm thấy bồi hồi xúc cảm.

Còn Tố Tô thì gã không dám nghĩ tới, bởi vì chuyện đó quá nặng nề và đau khổ.

Thanh âm Lôi Cửu Chỉ lọt vào tai gã: “Khi đó tại hạ cứ ngỡ Lỗ lão sư sẽ bỏ mình ở lại, chẳng ngờ đột nhiên lão nhân gia lại bước tới xoa đầu tại hạ, lẩm bẩm nói một mình: ‘tên tiểu tử này xương đầu cũng không tệ lắm, ánh mắt cũng rất tinh minh, dù sao thì ta cũng cần một trợ thủ, người đi theo ta một thời gian đi’. Sự tình bắt đầu như vậy đấy. Đó là khoảng thời gian khoái lạc nhất trong đời Lôi mỗ, Lỗ sư phụ chưa từng dạy tại hạ bất cứ điều gì, song cũng không hề cản tại hạ đứng bên cạnh học lên. Chỉ tiếc rằng thời gian đó chỉ kéo dài có nửa năm ngắn ngủi. Lão nhân gia người có khỏe không?”.

Từ Tử Lăng trầm giọng đáp: “Lỗ tiên sinh đã tiên khứ rồi”.

Lôi Cửu Chỉ run bắn người, nước mắt lã chã tuôn rơi.

- o O o -